

Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA

2011. 8. szám XVI. évfolyam

AZ ÉTTERMI ASZTALTÓL AZ ÚR ASZTALÁIG

Beszélgetés Michels Antal atyával

Michels Antal atya Magyarországról érkezett Kárpátaljára, hogy néhány évig nálunk szolgálhasson. 2009. augusztusától Munkácson teljesített szolgálatot, idén augusztustól pedig beregszászi plébánosként folytatja papi tevékenységét.

– **Mesélj egy kicsit gyerekkorodról, családotról: szüleidről, testvéreidről, olyan gyerekkori élményekről, amelyek hozzájárultak az istenképed kialakulásához.**

– 1964-ben születtem Budapesten. Édesapám mérnök volt, édesanyám adjunktus az ELTE Növényszervezetani Tanszékén. A ferencesekhez jártunk templomba a Tövis utcába, ott voltam elsőáldozó, bérmálkozó. Ami a gyerekkoromat illeti, azt mondhatom, hogy a megszokott vallásosság jellemzett minket, ami szinte csak annyiban nyilvánult meg, hogy vasárnap

elmentünk templomba. Tehát nem voltunk annyira buzgók, de hagyományból azért elmentünk. Először a bátyám, azután pedig én is, fellázdunk az ilyesfajta vasárnapi hit ellen. Aztán kb. öt év kimaradt, amikor abban az időben csak húsvétkor és karácsonykor mentem templomba. 19 éves voltam, amikor a megtérésem történt. Volt egy nagynénim, aki naponta járt szentmisére. Ő volt a „fekete bárány” a családban, akire egy kicsit furcsán néztünk. Ő volt az, aki kezembe adta Michel Quoist „Így élni jó” című könyvét. Akkor tettem fel magamnak a kérdést, hogy mi az, ami fontos az életemben. Három dolgot fogalmaztam meg: testvériség, barátság és a szeretet. A Jóistennel még nem igazán tudtam mit „kezdeni”. Egyik barátom szöveget adott, hogy nem messze tőlünk eljár egy jó hittanóra, és ha van rá mód, akkor egyszer menjek el vele. El is mentem, és nagy meglepetésemre pont a testvériségről, barátságról és szeretetről volt szó, és annak forrásáról, az élő Istenről. Ez a hittanóra egyfajta istentapasztalat volt számomra. Úgy voltam ezzel, mint a példabeszédben a gazdag ember, aki eladja mindenét, hogy megvehesse azt a földet, amelyben igazgyöngyöt talált. Kozma Imre atya volt a hitoktató. Örültem, hogy végre hasonló korú fiatalokkal lehetek egy közösségben, akik hasonlóképpen gondolkodnak. Kerestem a helyemet a közösségben, és láttam, hogy vannak olyan szolgálatok, amelyeket én is végezhetek. (fűnyírás, mozgássérültekkel való foglalkozás, idősek fürdetése, gondozása). Egyre jobban azt vettem észre, hogy fontos vagyok a közösségnek és a közösség is fontos számomra.

– **Hogyan és mikor alakult ki papi hivatásod?**

– 1989 őszén egri kispapok jöttek a vasárnap esti ifjúsági misére. Imre atya kérte, hogy maradjanak egy kicsit beszélgetni a fiatalokkal. Egy barátom kedvéért maradtam csak ott én is. Miután a kispapok meséltek az életükről, Imre atya minket, a hittanosokat is bemutatott, mindenkiről mondott valamit. Amikor rám került a sor, csak ennyit mondott: gondolkozz a papi hivatáson. Én hihetetlenül meglepődtem, hiszen nem is jutott eszembe addig ilyesmi. Vendéglátóiparban dolgoztam, nem gondoltam papságra. Ez után az eset után sokat töprengtem, hogy mit is szeretnék valójában, mi értékesebb számomra: a család vagy a papság. Végül is arra jöttem rá, hogy mindkettőben van érték. Észérvekkel nem lehet meghozni a döntést. Feltettem magamban a kérdést, hogy ki számomra Imre atya? Meg is adtam magamnak a választ: Isten embere. Így nem is vártam tovább, elmentem hozzá és azt mondtam, hogy szemináriumba szeretnék menni.

– **Említetted, hogy vendéglátóiparban dolgoztál. Hogyan döntöttél akkoriban a szakma mellett?**

– Szüleim mesélték, hogy már négyéves koromban ízletes szendvicseket készítettem. Amikor pont abban a korban voltam, hogy el-el gondolkodtam az élet nagy kérdésein, akkor éreztem úgy, hogy talán a vendéglátóipar érdekelne. Így gimnázium után kitanultam a szakácsmesterséget egy szakiskolában. Több nevezetes hotelben és étteremben voltam szakács, felszolgáló, gyakornok. Ezután elvégeztem a Vendéglátóipari Főiskolát. Pont akkor volt egy nagyon jó állásom: Budapest legexkluzívabb szállodájában dolgoztam. Sok híres emberrel találkoztam. Nagy élmény volt számomra, szerettem a munkámat. Amikor a papi hivatáson gondolkodtam, akkor valóban kérdés volt számomra, hogy melyiket válasszam. El tudtam képzelni akkoriban, hogy onnan megyek nyugdíjba, nagyon meg voltam elégedve a munkámmal. De végül is a szemináriumot választottam. Most az Úr asztalánál szolgálom, ez az igazi vendéglátás. A papságban sok minden összegződik, amit előtte is kedveltem. Gondolkodtam a tanításon – most van rá lehetőségem, hogy papként hitoktassak, foglalkoztatott a rendezés, szervezés – van benne részem bőven most is. Érdekel a geológia – mentem papként is vulkántúrára.

– Milyenek voltak a szemináriumi évek?

– Az Esztergomi Érseki Szemináriumba kerültem. Nagyon szép évek voltak. Ott is kialakult egy kis közösség, gyakran összejártunk, beszélgettünk, jól éreztük magunkat. 1996-ban szenteltek pappá. 1999-ig Budapesten az Árpád-házi Szent Erzsébet plébánián voltam káplán. 1999-től 2008-ig voltam plébános az esztergomi Szent Péter és Szent Pál belvárosi plébánián. Igen gazdag évek voltak azok. Kisközösségek, nagyközösségek, családközösségek, cserkészlet: minden volt, ami csak lehetett. Tényleg nagy élmény volt ez számomra. De érdekes módon 2008-ban úgy éreztem, hogy tovább kell mennem. Közben a verbitákkal kerültem kapcsolatba; megfordult a fejemben, hogy csatlakozom a rendhez. Egy hónapot töltöttem náluk. A misszió és az evangelizáció nagyon tetszett, de nem szerettem volna ilyen kötött közösségekben élni. Visszatértem az egyházmegyéhez és egy éven át a Kelenvölgyi Plébánián voltam plébános.

– Hogyan kerültél Kárpátaljára?

– Majnek Antal püspök és Pogány István atya hívtak meg 2008. karácsonya előtt egy adventi triduum tartására. Aztán 2009. márciusában Pogány atya felhívott, hogy lenne-e kedvem Kárpátaljára jönni szolgálni. Szinte gondolkodás nélkül igent mondtam. Munkácson szolgáltam két évig kisegítő lelkészként. Jó volt ott a papok közösségében, és a munkácsi katolikus líceumi közösségnek is nagyon örültem. A SOTE lelkigondozói szakot végeztem közben levelező tagozaton, és a diplomamunkámat is a líceum kapcsán választottam: lelkigondozási lehetőségek a Munkácsi Líceumban. Itt, Beregszászban más a helyzet, plébános vagyok, így van rá lehetőség, hogy megvalósíthassam saját elképzeléseimet. Terveim között szerepel családközösségek, hittancsoportok létrehozása, tehát az egyházközség közösségi életének erősítése. Ezért a plébániai hittantermet is felújítjuk, mert egy egyházközségben nélkülözhetetlen a hittanterem. És az olyan kell, hogy legyen, ahova a gyermek vagy fiatal szívesen jár, második otthonává válik. Szükség van megfelelő székekre, asztalra, táblára, díszítésre, ablakra. Otthonosnak kell lennie, ahova az ember szívesen betér.

– Hallottam, hogy a Házás Hétfége mozgalomnak is tagja vagy...

– Esztergomban egy ismerős család hívott meg egyszer Házás Hétfégére. Nagyon nagy élmény volt bekerülni ebbe a mozgalomba. Csanádi Mártinak és Misinek, a Házás Hétfége magyarországi vezetőinek biztatására én is tartottam már több ilyen hétfégét, Kárpátalján is.

– Hogyan tudnád összehasonlítani az itteni házaspárokat és a magyarországiakat, van-e különbség köztük?

– Nem annyira a házaspárok között van különbség, inkább az életvitel más. Itt, Kárpátalján nehézkes a közlekedés, a családoknak problémásabb egy másik városba eljutni. Azonkívül nem mindenki van olyan anyagi helyzetben, hogy megengedheti magának az utazást.

– A papi szolgálatban eltelt évek alatt hogy tapasztaltad, mi a te különleges karizmád?

– Úgy gondolom, hogy a közösségre való meghívás, az emberek bevezetése a közösségi életbe. Ezzel tudom gazdagítani az egyházközséget és Isten országát.

*Az interjút készítette:
Bunda Szabolcs*